Nummer 2	15. Januar 1907.	56. Aargang

Mormon-Problemet.

Tale af Ældste Nephi L. Morris i Tabernaklet i Salt Lake City, den 26. August 1906.

(Fortsat fra S. 7.)

Det andet Begreb om Mormonismen efter vor lærde Vens Opfattelse lyder: „Mormonismen er en Teologi, der giver en Forklaring om Guddommen og korrelative Ideer, der stride imod Menneskehedens bedste Begreber." Hvis den ærede Herre med Ordet „bedste" mener det, som er almindelig antaget, saa kunne vi saa meget let komme ham i Møde. Mormonismen holder sig ganske vist til et Begreb om Guddommen, der er modsat, og tillige beregnet paa at modvirke og rette paa Verdens almindelige Ideer om det vigtige Spørgsmaal, Guddommens Beskaffenhed og Egenskaber. Efter det nu har været et Stridsspørgsmaal i flere Tusind Aar, er der nu egentlig kun to Theorier om Guddommens Beskaffenhed og Eksistens. En af dem er Buddhas gamle Lære, Begrebet om en ulegemlig og upersonlig Guddom; den anden er den hebraiske Opfattelse om en personlig Guddom. Den store katolske Kirke, den anseligste af alle i Medlemsantal og Rang, har i sin Kultus Begrebet om en ulegemlig Gud; og i dens Lige, den biskoppelige Afdeling af Protestantismen, holdes der ved en Tro paa en Gud „uden Legeme, Dele eller Tilbøjeligheder". Disse to Begreber ere i det væsentligste det samme, da de fornægte Guds Personlighed, endskøni de naturligvis begge har til Hensigt at tro paa Kristi Fader, som dog er lig Sønnen.

Men som de Kristnes Læresætninger ere opskrevne — hvis Ordene overhovedet have nogen Betydning — da staa de som en Beskrivelse af et *Intet* — et Væsen uden Legeme, uden Dele, og uden Tilbøjeligheder, et ulegemligt Væsen. Der findes dog udenfor disse to store Trossamfund mange anselige Mænd, kristne Lærde, der have deres egne Ideer om Guddommen. Fremmest blandt denne Klasse lærde og *fremadskridende* Kristne kunne vi nævne som et fremskinnende Eksempel den velærværdige Pastor Lyman Abbott, der beklædte Prædikestolen i Plymouth i en længere Tid. I en Tale til Studenterne i Harvard, sagde denne højagtede Præst: „Jeg ønsker ikke I skulde forstaa, at jeg tror paa en Gud, som er langt fjernet fra os. Jeg tror paa en Gud, som er os nær ved Haanden, som er en Del af os, og af hvem vi ere en Del. I ham leve vi og bevæge os og have vor Væren; denne almægtige Kraft gennemtrænger hele Universet." Denne er maaske den Ide, de mest forfremmede blandt tænkende Kristne i vor Tid nære; og de sige, at Gud — om ikke han er Universet selv — er samudstrakt og sameksisterende med Universet; at „Gud er et Væsen, der gennemtrænger enhver af de aller mindste Dele af det skabte;" at „Gud er en Aand, at han er en Kraft." Lad os nu gaa tilbage til vor lærde Vens Beskyldning, at vi have et Begreb om Guddommen, der er modstridende Menneskehedens bedste Begreber. Lader os dog her bemærke, at det er en daarlig Filosofi, der modsætter sig en Ting paa Grund af, at den er ny og modstridende sin Tids „bedste Begreber". Denne Fjendtlighed mod nye Ting var den, der stred imod Sandheden paa Apostlenes Tid. Det var den samme Tænkemaade, der banlyste Copernicus og dømte Galileo. Det var den samme Tænkemaade, der stævnede Columbus for Raadet i Salamanka og opfordrede ham til at tilbagekalde sit Hæresi, idet han sagde, Jorden er rund. Thi sagde Salamankas lærde Kardinaler: „Hvor tør du fremføre dine Anskuelser, en Teori, der er modstridende Menneskehedens bedste Begreber? Lære ikke baade Mosebøgerne, Salmerne og Profeterne, at Jorden er flad? Og dersom Jesus, naar han skal lade sig se som Solen i Østen, skal ses af alle Mennesker, hvorledes skulde de alle kunne se ham, hvis Jorden var rund, og en Del af dem var paa den nederste Side? Derfor maa den absolut være flad, og hvor tør du modsætte dig Menneskehedens bedste Begreber, der ere ophøjede ved den apostoliske Autoritet?" Columbus havde set Jordens Skygge paa Maanens blege Ansigt, og dens Skygge lærte ham mere, end alle Skriftens Bøger og Kirken og alle Kirkefædrene. Paa Maanens Skive saa han en rund Skygge, og heraf kom til den Slutning: som Skyggen er, maa Genstanden selv være, og derfor maa Jorden være rund; og fordi han holdt fast ved sin Overbevisning formedelst Skyggen, blev han udelukket af Kirken, Banlysning fra den romerske Kirke blev hans Straf, og han blev af denne overgiven til Satans Magt, fordi han ikke vilde opgive

sine Anskuelser, der vare modstridende „Menneskehedens bedste Begreber". Det var den samme Tænkemaade, der forkastede Kristus. Det var den samme Fjendtlighed mod nye Ideer, der paatvang ham at bære sit Kors op paa Golgatha, og den samme Aand, der fremskyndede den største af alle Forbrydelser, Frelserens Korsfæstelse — hans, „som var mægtig til at frelse". „Han siger sig selv at være Guds Søn", sagde de; og da Pilatus spurgte: „Hvem af disse ville I have løsladt? for ifølge den jødiske Lov maa vi aarlig løslade en Fange; hvilken ville I have? jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske; lad mig løse ham for at efterkomme eders jødiske Skik;" da raabte de drevne til Raseri af den samme Aand: „Løs os Barrabas, men dette Menneske, Jesus, han kalder sig selv Guds Søn, korsfæst ham! korsfæst ham! Lad hans Blod komme over os og vore Børn!" Og de fik deres Barrabas løsladt, og Kristus blev korsfæstet, fordi hans Mission var „modstridende Menneskenes bedste Begreber".

Joseph Smith bad til Herren om Oplysning, og han fik sin Bøn besvaret. Faderen og Sønnen stod for ham som to menneskelige Væsener, udødeliggjorte og herliggjorte. Den ene var lig den anden, og en af dem sagde om den anden, „denne er min elskelige Søn, hør ham." Joseph var i Faderens og Sønnens Nærværelse, og at forkynde denne Sandhed til Verden blev hans Mission og ligeledes hans Efterfølgeres.

Fra Bibelens Begyndelse til dens Ende kunne vi ikke finde noget andet Begreb om Gud, end at han er et personligt Væsen. I „hans Lignelse blev Mennesket skabt, Mand og Kvinde skabte han dem." „Og Gud sagde, lader os gøre et Menneske efter vor Lignelse." Hvis Mennesket da ikke er i Lighed med ham, maa han være en daarlig Skaber. Jesus kom at forklare Faderen for os. Han var Faderens Repræsentant; og da en af Apostlene, der tvivlede, sagde til ham: „Mester, vis os Faderen, og det er os nok," sagde Jesus til ham: „Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du har ikke kendt mig, Philippus? Hvo mig har set, har set Faderen; hvorledes siger du da: vis os Faderen" (Joh. 14:7-9). Paulus siger om Jesus: „han er hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede" (Hebr. 1:3). Hvis Sønnen, Jesus af Nazareth, hvem alle erkende for et naturligt Menneske, var Guds Væsens udtrykte Billede, hvad Slags Væsen maa Faderen selv da være? Thomas følte Naglegabene i Kristi Hænder, og Spydets Saar i hans Side, faldt ned for hans Fødder og i sin fulde Overbevisning udbrød: „Min Herre og min Gud!" Var denne Kristus da en „Essens" eller „Aand" eller en guddommelig „Kraft", der fylder alt Rum? Følte den vantro Thomas en Aand, en Essens eller Kraft? Var det nogen af disse, Marie, som elskede Herren saa højt og havde været saa meget i Omgang med ham, vilde have omfavnet, da hun mødte

ham? „Naar I have set mig, have I set Faderen; thi jeg er lig Faderen; jeg er hans Væsens udtrykte Billede", siger han.

Den tredie Beskyldning er angaaende Hierarki eller Præsteherredømme, at det koncentrerer for megen Magt i Hænderne paa nogle faa Ledere. Jeg kan nu slet ikke se, hvorfor vi skulle nødes til at forsvare denne os paapegede Side af den kristne Kirke. Hvem er ansvarlig for Ordenen i Jesu Kristi Kirkes Organisation? Oprettede Kristus ikke selv Kirken i Begyndelsen og satte Peter som dens præsiderende Hoved? Han blev indsat som Chef over Apostlerne, og senere blev ham overrakt Nøglerne, ved hvilke han skulde „binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen" o. s. v. Han blev personligen paalagt at han skulde føde Kristi Hjord. Denne særegne Beskikkelse hvilede paa ham, skønt Jakob og Johannes uden Tvivl vare forenede med ham i Præsidiet over Kirken. Hvem er da ansvarlig for denne Organisation? Ikke de Sidste-Dages Hellige, men „Hovedhjørnestenen" selv. Dog have vi iblandt os Læren om almindeligt Bifald, hvorved Kirkens Ledere faa deres Myndighed fra Kirken som et Hele; thi Herren har sagt: „alting skal afgøres ved almindeligt Bifald af Kirken, og med megen Bøn og Tro." Ikke desto mindre, om vi som et Folk ere tilfredse med vore Ledere, og om vi ønske at overføre paa nogle faa, eller paa een Mand, for den Sags Skyld, Myndighed til at præsidere over os, og til at staa som Guds Tolk til os, hvem har da Rettighed, maa jeg spørge, til at klage derover? Have ikke Katolikkerne den samme Tillid til Paven? Opholde de ikke som den hellige Fader og Guds Statholder paa Jorden en Leo og en Pius? Hvad Rettighed har noget som helst Parti af Protestanter til at gøre Indvendinger mod den katolske Kirkes Tilhængere angaaende deres besynderlige Organisation? Spanien eller en anden fremmed Magt kunde lige saa godt komme med Indvendinger mod os i Amerika, fordi vi opholde vor „kraftige" Præsident over de Forenede Stater, som disse sekteriske Anklagere kunne sige, at vi som et religiøst Samfund ikke have Lov til at lægge megen Autoritet paa een Mand eller faa Mænd efter vort eget Behag.

For et mere udførligt Svar paa denne Fase af den ærede Herres Indvending, henviser jeg til det 121. Kapitel i Pagtens Bog, hvor Præstedømmets Pligter og Magt officielt bestemmes: „At Præstedømmets Rettigheder ere uadskillelig forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden ifølge Retfærdighedens Principper; og at de kunne overdrages paa os, er sandt; men naar vi forsøge at skjule vore Synder, tilfredsstille vort Hovmod, og vor forfængelige Ærgerrighed, eller udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se, da unddrager Himlene sig os, Herrens Aand bedrøves; og naar den borttages, da er saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed tilende.

Se, førend han bliver det vaer, er han overladt til sig selv, til at stampe mod Brodden, forfølge de Hellige, og stride mod Gud. Ved sørgelig Erfaring have vi lært, at det ligger næsten i alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, saa snart de formode, at de have erholdt en Smule Myndighed, at straks begynde at udøve uretfærdigt Herredømme. Derfor ere mange kaldede, men faa udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udføres i Kraft af Præstedømmet, uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og uskrømtet Kærlighed; ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen; iretteſætte skarpt, naar dreven dertil ved den Helligaand, og derefter udvise større Kærlighed mod en saadan, som du har iretteſat, paa det at han ikke skal holde dig for en Fjende; at han maa erfare, at din Trofasthed er stærkere end Dødens Baand. Lad dit Hjærte være fuldt af Kærlighed til alle Mennesker og til Troens egne, og altid bepryd dine Tanker med Dyd; da skal du have større Frimodighed for Guds Aasyn, og Præstedømmets Lære skal falde paa din Sjæl som Himlens Dug. Den Helligaand skal blive din stadige Ledsager, og dit Scepter Retfærdighedens og Sandhedens uforanderlige Scepter; og dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og uden Tvangsmiddel skal det tilflyde dig fra Evighed til Evighed." Hvor kunne vi finde et skønnere og mere ophøjende Begreb om Udøvelsen af præstelig Myndighed end dette? Behøve nogen at frygte en saadan Magt?

(Fortsættes.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 16.)

Epheserne vare et overtroisk Folk, der nærede en Frygtagtighed for Ting, som de ikke forstod, især angaaende deres Guder, som de troede at være virkelige. Paa Dianas Krone, Bælte og Fødder vare indgraverede visse Skrifttegn, som Tilbederne ikke forstod, men paa hvilke de saa med dyb Ærefrygt i den Tro, at de vare særdeles vise og kraftige. Disse ephesiske Skrifttegn bleve kopierede paa Pergament og baaren som et Tryllemiddel mod alle Slags Onder. Mange store Bøger eller Ruller bleve skrevne, der foregave at udtale disse Tegns hemmelige Betydning, og solgtes til meget høje Priser. Juveler og andre Smykker blev ogsaa baaren som Beskyttelsesmiddel mod Sygdom og alle Slags Onder.

Denne Overtro gjorde, at Folket let lod sig narre af Bedragere — Mænd, der gav sig ud for at være, hvad de ikke var, og for at vide og kunne, hvad de ikke kunde. De vare Astrologer, der befattede sig med Stjernetydning, og som ikke lærte Folk at kende Gud derved, men

paastod at vide, hvorledes Stjernerne paavirkede Menneskers Skæbne her i Livet. De vare Troldmænd, der paastod at have Magt til at befale onde Aander ved deres Sang og Tale og mystiske Bevægelser. De vare Bedragere af alle Slags, der paastod at have hemmelig Visdom, som ikke andre besad. Alle disse Mænd havde stor Indflydelse over Folket, og paa denne Maade vandt sig megen Rigdom. Ikke alene lode de lavere Klasser sig saaledes bedrage, men ogsaa de højeste.

Imellem Pauli Besøg til Ephesus paa sin anden Rejse og denne skete noget, der blev af stor Værd for ham. Der var en Jøde fra Aleksandria ved Navn Apollos, der var lærd i de gamle jødiske Skrifter og var en særdeles veltalende Mand. Han troede det vigtigste af, hvad Johannes den Døber forkyndte om Jesus, der han lærte disse Ord: „Se det Guds Lam, som bærer al Verdens Synd." Men Apollos forstod ikke tilfulde, hvad Paulus lærte. Apollos gik ind i Synagogen i Ephesus og omtalte Johannes' Lære. Aquila og Priscilla, som vi erindre gik med Paulus til Ephesus paa hans forrige Besøg, blev der, medens han gik til Jerusalem; og derfor havde de Lejlighed til at høre Apollos tale i Synagogen. De interesserede sig meget for ham og bød ham til deres Hjem, hvor de forklarede ham mere om Gud. Han var lige saa villig til at blive lært, som de vare villige til at belære ham. Han blev derved bedre i Stand til at tale om Jesus den Messias, som siden Johannes' Prædiken i Ørken selv havde tilbragt 3 Aar med at lære Folket, og havde gjort mange Undergerninger, lidt Døden, opstaaet og opfaret til Himmelen.

Ved Pauli Tilbagekomst til Ephesus og til Aquila og Priscilla, mødte han deres nye Ven Apollos, der ogsaa blev Apostlens Ven, en Kammerat, først yndet, siden elsket. Foruden Apollos var der tolv andre i Ephesus — muligvis hans Elever — der ogsaa havde været Johannes' Disciple. De kendte ikke noget til den af Kristus lovede Helligaand, der blev given til Kristi Tilhængere efter hans Bortgang. Paulus lærte disse gode Mænd, der kendte saa lidet til Lærdommen, meget mere om Frelseren og hans Mission. De annammede hans Lærdom med Glæde og fik den Helligaand, ved hvis Hjælp de gjorde meget godt for Kristus, om hvem de før forstod saa lidet.

26. Kapitel.

Da Paulus begyndte at prædike i Synagogen, hvilket han havde Tilladelse til 3 Gange ugentlig, hvis han ønskede det, blev han venligt modtaget, og hans Taler gjorde et godt Indtryk paa hans Tilhørere. Men efter 3 Maaneders Forløb blev der en Forandring paa Jødernes Opførsel mod ham — de modsatte sig, forkastede og skændte paa ham. Han lejede da et Skolehus og begyndte med at holde daglig Gudstjeneste for de Kristne og andre, som vilde høre ham. Der siges, at „Gud gjorde

mange Mirakler ved Pauli Hænder", af hvilke dog een Slags vare besynderlige: Stykker af hans Klædninger eller Tørklæder eller maaske Forklæder, han havde brugt som Teltmager, bleve sendte til de Syge. Vi vide dog ikke, om dette var med Pauli Tilladelse eller ikke, men vi vide, at den Magt, der helbredede Kvinden, som rørte ved Sømmen af Frelserens Klædebon, helbredede ogsaa disse Syge. Gud viste ved sin Apostel Paulus en Magt, som de bedrageriske Mirakelmagere ikke besad. Paulus lod Folket forstaa, at hvad Undergerninger, han udførte, skete i Jesu Navn og ikke af hans egen Magt.

Der var syv Brødre, der drog omkring fra Sted til andet sigende, at de kunde uddrive onde Aander. Ved et Forsøg paa at vise sig lige i Magt med Paulus, bøde de en ond Aand at komme ud af en rasende Affindig „ved Jesus, hvem Paulus forkyndte". Men den onde Aand raabte med høj Røst: „Jesus kender jeg, og Paulus kender jeg, men hvem ere I?" Derpaa sprang den rasende i sin Vrede paa dem, sønderrev deres Klæder, og drev dem saarede og afstrækkede ud af Huset. Mange andre Bedragere bleve frygtsomme, iblandt hvilke vare nogle, der udgav sig for Kristne, medens de befattede sig med at sælge kuriøse Sager saasom Bøger, der foregav at forklare Betydningen af de „Ephesiske Tegn". De kom til Paulus og bekendte deres Misgerninger, og de viste deres Omvendelse at være sand, og at de virkelig vilde ophøre med disse Ting, ved at bringe disse Bøger sammen og brænde dem. Dette var haardt for dem at gøre, da de derved mistede deres Forretning. Muligvis vare disse Bøger Størstedelen af, om ikke alt, hvad de ejede. Bøger til en Værdi af nærmest 40,000 Kroner blev saaledes brændt paa et Baal lige for Pauli Øjne.

Omtrent ved denne Tid satte Paulus sig for, at besøge Jerusalem igen, og dernæst at gaa til Rom. Han kom ogsaa til at udføre denne Plan, men paa en anden Maade, end han havde ventet, som vi snart ville se. Maj Maaned kaldtes „Dianas Maaned", fordi der hvert Aar hele Maaneden igennem holdtes en stor Fest til Ære for denne berømte Afgud. Efterdi Dianas Tempel ogsaa var bekendt som „Asiens Tempel", blev denne Fest ogsaa kaldt „Asiens almindelige Forsamling". Fra fjærne som fra de nærliggende Egne strømmede Mænd med deres Hustruer og Børn sammen til denne Fest for Afgudsdyrkelse og Forlystelse.

(Fortsættes.)

Mærk. Vore Abonnenter bedes fornye deres Abonnement paa Stjernen snarest mulig, for at kunne erholde Aargangen fra dens Begyndelse, da vi som Regel kun lade trykke ganske faa Eksemplarer over vort Antal Abonnenter.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 15. Januar 1907

Hilsen til Missionærerne og de Hellige i Europa.

Følgende Hilsen til de Hellige i den evropæiske Mission (indbefattende ogsaa den tyrkiske og sydafrikanske) fra Apostel C. W. Penrose, der for nogle Uger siden ankom til Liverpool for at afløse Præsident Heber J. Grant i Præsidiet over Missionen, er ved en Forglemmelse udeladt af Stjernens to sidste Numre, men, om endog seent, vil ikke være uden Interesse for vore Læsere:

„Efter Beskikkelse af Kirkens første Præsidentskab er jeg atter i mit Fødeland for at deltage i det store Værk, Herren har paabegyndt paa Jorden i denne sidste Husholdning. Denne er min tredie Mission til Evropa, siden jeg blev bosat i Bjærgenes Dale, inden hvilken Tid jeg havde tilbragt 10 Aar af mit Liv i Missionens Tjeneste. Jeg føler mig taknemmelig til min himmelske Fader for min lykkelige Rejse over Land og Hav, og for hans Beskyttelse over os paa Rejsen.

Idet jeg efterträder Præs. Heber J. Grant i Præsidiet over den evropæiske Mission, indbefattende den tyrkiske og sydafrikanske; og tillige overtager Redaktionen og Udgivelsen af „Millennial Star", føler jeg vel Tyngden af det Ansvar, der hviler paa mig, men dog ogsaa Fortrøstning ved det gode Arbejde, der er bleven udført under hans Ledelse. Jeg finder en Kreds af ærbare Brødre her i Missionsfelten, ivrige, oprigtige og hengivne, og almindeligvis vel underviste om deres Kaldelses Pligter. De ere ikke Lediggængere. De have lært den Sandhed, at stadigt Arbejde er sundt og godt baade for deres fysiske og aandelige Velværen. Den Fremgangsmaade, hvormed Kirkens Literatur er bleven udspredt vidt og bredt, har gjort meget til at udsaa Evangeliets Sæd, og det vil med Tiden bringe en rig Høst af Sjæle til Guds Rige. Udsigterne dertil, baade i Storbrittanien og paa Evropas Fastland, ere lovende og tyde hen paa, at Tiden nærmer sig, da alle, som interessere sig for dette Værk, maa bruge deres Segel til Høsten.

Jeg føler Trang for Opholdelse i deres Tro og Bønner, som trofast arbejde i Missionens Interesser, Missions- og Konferencepræsidenternes, Missionærernes og alle de Helliges i disse Lande. De ere kaldede til at arbejde i Herrens Vingaard, og der behøves Enighed og Stræben for at udføre det forønskede Arbejde. Lader os bede for og hjælpe hverandre dermed.

Det stadige Arbejde med at udsprede Skrifter og sælge og udlaane

Bøger er et udmærket Middel, hvormed at naa Missionens Formaal, nemlig at komme sammen med Folk, som elske Sandhed, og personligen undervise dem angaaende det, som hører til Guds Rige. Dette Maal burde altid holdes for Øje og arbejdes for med utrættelig Flid, i Tro, ved et godt Eksempel, og saa vidt muligt ved Samtaler i de Undersøgendes Hjem. Prædiken i Sale eller i det Frie er nødvendig og en Part af Ældsternes Pligt, men Arbejde i Fremmedes Hjem maa lægges til for at virke Overbevisning og Lydighed til Evangeliets Love og Ordinanser. Fremfor alt behøve vi den Helligaands Inspiration og Vejledning; den vil vejlede os, om vi søge efter den og lytte til dens stille Hvisken i Hjærtet. Faststaaede Regler ville ikke altid svare til Hensigten, thi Omstændighederne ere meget forskellige, og ligeledes Lejligheder for at kunne indføre Evangeliet, og enhver af Herrens Tjenere burde have et Hjærte beredet til at modtage guddommelig Inspiration.

Jeg haaber at jeg maa være lige saa heldig i at naa mine Brødres Hjærter og bestyre eller vejlede deres Arbejde, som min Forgænger, Præsident Grant har været; og jeg haaber, at den samme Følelse af Broderkærlighed og Samvirken der har gjort sig gældende blandt Ældsterne og de Hellige under hans Forvaltning maa vedblive og om muligt forøges. Jeg takker Herren for hver Lejlighed, der gives mig til at opløfte min Røst og deltage med hans Folk her i at fremme hans herlige Værk, og jeg nedbeder paa dem allevegne hans rigeste Velsignelser.

Jeg ønsker at „Stjernen", der i saa mange Aar har udsendt sine belysende Straaler, maa vedblivende skinne med sin sædvanlige Klarhed, og at den maa have de Helliges Understøttelse baade ude og hjemme. Jeg udbeder mig skrevne Artikler fra Ældsterne, og med den fortrinlige Hjælp ved Redaktionen, vi have ved Haanden, haaber jeg at kunne beholde denne Lyskilde i sin fremskinnende Tilstand, og hvad den burde være som Evangeliets Standart og en Kilde af Glæde, Oplysning og Trøst for Guds Folk.

I den Forventning at besøge og hjælpe de forskellige Missioner og Konferencer, og med et bønligt Haab om at der maa blive Udveje aabnede for Værkets Udbredelse til andre endnu ikke naaede Lande, paabegynder jeg mit Arbejde paa den østlige Halvkugle med Glæde og Tak til Giveren af alt godt. Fred være med alle de Hellige, og maa Herrens Lys bortdrive det Mørke, der hviler over Nationerne, og maa hans Tjenere udraabe den store og herlige Dag, der nu gryer over den slumrende Verden! Charles W. Penrose.

Forflyttelse: Ældste N. P. Nielsen flyttes fra Aarhus til Aalborg, Konference.

Hilsen til de Sidste Dages Hellige fra Kirkens øverste Præsidentskab.

Den glædelige Juletid staar atter for vor Dør. Et Aar er forsvundet, siden vi sidste Gang sendte eder vor Julehilsen. Hvor mange betydningsfulde Begivenheder have ikke fundet Sted i den Tid baade til Menneskenes Glæde og Sorg! Kun nogle faa af disse Tildragelser ville nogensinde blive bekendte for andre end dem, de ligefrem angaa. Begivenheder, som ere af national Betydning, blive i Almindelighed bekendtgjorte den samme Dag, som de finde Sted, ved Hjælp af det tyvende Aarhundredes vidunderlige Forbindelsesmidler.

Det hensvundne Aar har været særdeles rigt paa jordiske Omvæltninger. Aaret 1906 vil saaledes blive erindret paa Grund af dets talrige vulkanske Udbrud, Jordskælv, Oversvømmelser og mange andre skrækkelige Fænomener, hvilke vise Menneskene, hvor usikkert alt Jordisk er, ja endogsaa selve Jorden; og al menneskelig Regering og Samfundsliv synes at have været berørt af al denne gemenlige Ængstelse og Uro. Tronerne ryste og Menneskenes Hjærter ere fulde af Ængstelse. Den bitre Kamp mellem Reaktionspartiet og de Liberale i Rusland fremvise et Skue, som lægger Beslag paa vor Sympati for hint store Kejserdømmes undertrykte Folkemængde.

Jøderne have lidt de grusomste Forfølgelser i mange af Ruslands Provinser. Uden nogen angiven Aarsag er et stort Antal af dem bleven myrdet af deres Naboer under Indflydelsen af religiøst Had og uforsvarlig Fordom. Det polske Folk føle Tabet af deres Frihed i Dag ligesaa meget, som de gjorde, da deres Land paa en saa skammelig Maade blev delt mellem dets graadige Naboer. Det polske Folk led stor Uret. De elskede Frihed og Uafhængighed, og for at erholde denne, have de ofte styrtet sig i en ulige Kamp, der kun har fæstet Aaget endnu haardere paa deres Skuldre.

Ophævelsen af Unionen mellem Sverrig og Norge, hvilket skete uden Blodsudgydelse, er en Begivenhed, som ingen Lige har i Historien. Sverrigs vise Konge tilkommer stor Ros for den Maade, hvorpaa han behandlede det kildne Spørgsmaal. Man maa ogsaa prise det norske Folk for det fornuftige Valg, de gjorde ved at vælge Kong Haakon den syvende til deres Drot. Da han er en Søn af den danske Konge, og en Dattersøn af Kong Carl den femtende af Sverrig (en Slægtning af den nuværende Konge) og Svigersøn til Kong Edward i England, staar han i nært Forhold til de Regerende i Nabolandene. Om ellers Slægtskab har noget at betyde i Politik, da sidder han velbevaret paa sin Trone i det klippefulde Land, der er beboet af de standhaftige og tapre Efterkommere af Oldtidens Vikinger. Den danske Nation udvikler sig

særdeles vinskibeligt paa Agerdyrkningens Omraade, og baner sig Vej frem til den forreste Række i flere forskellige Industrigrene, saasom Mejeri, Tillæg af Fjerkræ og andre af Landvæsenets Grene. Den tyske Kejser synes at have kun et eneste Formaal for Øje, og det er at gøre hans elskede Land stort baade paa Sø og Land. Omkostningerne ved at bygge en stor Flaade og at vedligeholde sin fortrinlige Armee, paalægger hans Undersaatter Byrder, der næsten ere utaalelige. De uforfærdede Hollændere vedblive at slaas med Nordsøens graadige Bølger; thi at bygge og vedligeholde deres Kæmpediger koster uhyre Pengesummer. Dersom disse Digers Vedligeholdelse blev forsømt, vilde en stor Del af det kraftige lille Kongerige blive til en stor Sø. Det tætbefolkede Belgien holde sine mangfoldige Væve og Fabrikker i stadig Virksomhed. Østerrig, et Kejserdømme, som bestaar af flere forskellige Nationer og Menneskeracer, der tale forskellige Sprog, har en vanskelig Opgave at løse med at bringe en Mængde uoverensstemmende Elementer i Harmoni med hverandre. Mange af Italiens Sønner forlade deres skønne Fødeland og sejle over det store Hav for at søge Arbejde i vort Land (Amerika); dog glemme de aldrig deres solrige Fødeland. Spanien rejser sig gradvis efter det frygtelige Nederlag, som hun led i Krigen med de Forenede Stater. Stik imod de fleste Statsmænds Forventninger bygger Frankrig Republiken paa en solid Grundvold. Regeringen har vovet at adskille Staten og Kirken, og Gejstligheden maa derfor nu henvende sig til deres Sognebørn for sit Ophold, i Stedet for Staten. Denne store Omvæltning vil dog først kunne grundigt gennemføres efter en haard Kamp.

England sidder fremdeles som Havets stolte Dronning. Mange fra Storbritanien og fra andre Lande indvandre til Canada, hvis uhyre Landskaber hurtigt inddrages under Kulturens Omraade, og forøger saaledes Verdens fødefrembringende Distrikter.

Vort eget Land indtager dog den første Række iblandt Nationerne. Landets Præsident har allerede skrevet sit Navn saaledes paa Historiens Blade, at han stedse vil anerkendes blandt Verdens store Mænd for sin Uforfærdethed, Ærlighed og Statsmandsdygtighed. Almindelig Velstand hersker overalt i Landet. Flere store Foretagender ere satte i Gang. Panama-Kanalen, som nu er under Arbejde, vil saaledes blive et af de største Foretagender, som nogensinde er bleven paabegyndt af Mennesker. Ingen af „Verdens syv Undere" vil kunne sammenlignes dermed. Der vil maaske hengaa flere Aar, førend dette uhyre Arbejde kan blive fuldført; men da amerikansk Vinskibelighed og Dygtighed har taget det ihænde, er dets heldige Gennemførelse allerede en afgjort Sag.

Ved at kaste et Blik tilbage paa det hensvundne Aar have de Sidste Dages Hellige meget at være taknemmelige for. En rig Afgrøde har kronet Landmandens Bestræbelser i Almindelighed. Medens en stor

Del af Hveden paa forskellige Steder blev ødelagt af den hyppige Regn og Rust, og nogle derved lede stort Tab, gave andre af Jordens Frembringelser et desto større Udbytte. Der har aldrig været saa rig en Høst af Sukkerroer, som Tilfældet var i Aar. Denne Industri har bragt Landmændene store Pengesummer ihænde, hvilket ikke kunde have ladet sig gøre ved andre Produkters Dyrkning. Faareavlen har ligeledes været meget fordelagtig, idet baade Uld og Kød har staaet højt i Pris. Vi maa dog beklage, at der ikke er blevet udført mere paa Fabrik-Industriens Omraade. Hjemmefabrikationen burde skænkes mere Opmærksomhed. Vi paaskønne den Virksomhed, som „Deseret Agricultural & Manufacturing Society" samt visse Handelsmænd og Fabriks-Foreninger lægge for Dagen, thi meget kunde udrettes i den Henseende til at give de Arbejdsløse Beskæftigelse og saaledes holde vore unge Folk mere hjemme. Men medens vi ere meget taknemmelige for den almindelige Velstand, som vort Folk nyder i deres timelige Affærer, saa glædes vi dog endnu mere over den Fremgang, som har fundet Sted blandt de Hellige i aandelig Henseende, og dette til Trods for det Had og den bitre og uophørlige Modstand, vore Fjender have gjort os til Genstand for, baade herhjemme og ude i Verden. Nogle af dem, som ere svage i Troen, ere muligvis blevne paavirkede af de nedrige Angreb, som have været rettede imod Kirkens Ledere, men Størstedelen af de Hellige ere derved blevne knyttede nærmere sammen, og have taget en fastere Beslutning om at ville ære og agte de Pagter, som de have indgaaet med Herren. De genkende i den Forfølgelse, som finder Sted, Sandheden af de Ord, som vor Frelser udtalte, naar han siger: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget" (Joh. 15:19). De føle sig glade i Tanken om, at de ikke ere af Verden, og de ere villige til at bære al den Beskæmmelse, som bliver dem paalagt, idet de vide, at han, som de tjene, vil bevare dem og vende til deres Bedste alt det, som deres Fjender mene skulde tjene til deres Undergang.

De Helliges Kærlighed til Evangeliet lægges ogsaa tydeligt for Dagen i deres Bestræbelser paa at bygge Gudsdyrkelseshuse. Opbyggelsen af Settlementer i disse Bjærgenes Dale er foregaaet under mange Besværligheder. Folket vare i Almindelighed fattige og kunde kun stole paa Jordens Frembringelser. De vare ikke istand til straks at kunne opføre smukke Bygninger. Blokhuse maatte derfor gøre Tjeneste som de første offentlige Bygninger i de nye Settlementer, og disse maatte desuden benyttes som Skolehuse og for andet offentligt Brug. De vare altsaa ikke alene Steder for Undervisning, men bleve benyttede om Søndagen til offentlig Gudstjeneste og i Ugens Løb til Underholdning af forskellig Slags. Efterhaanden som Folket blev mere og mere formuende, bleve de smaa Blokhuse ombyttede med store elegante, moderne Skolebygninger, som man nu ser pryde alle Dele af vor Stat. Vi føle os stolte over,

hvad vort Folk har udrettet i den Retning, og vi tvivle paa, at der i hele Unionen kan findes nogen anden Stat (med det samme Antal Indvaanere), som har gjort saa meget for Børnene paa Oplysningens Omraade uden Hjælp fra Staten eller ved andre Gaver, saaledes som Tilfældet har været i Utah. Kirkebygninger ere ej heller blevne forglemte, thi i næsten enhver By, enten stor eller lille, findes der nu smukke og gode Forsamlingshuse. I det hensvundne Aar er saaledes mange smukke Kirkebygninger blevne opførte, og mange andre ere nu for Tiden under Opførelse, iblandt hvilke flere ville koste store Summer. Denne Virksomhed har ikke indskrænket sig til Zion, men ogsaa ude i de forskellige Missionsfelter have Ældsterne saavelsom de Hellige følt Nødvendigheden af at opføre Forsamlingshuse, som skulle tilhøre Kirken. I Tahiti paa Selskabsøerne er der saaledes fornylig bleven indviet et smukt Forsamlingshus, og ligeledes et bekvemt Hus, der skal benyttes som Kirkens Hovedkvarter i nævnte Mission. I Aalborg, Danmark, vil der ligeledes om en kort Tid blive indviet et passende Forsamlingshus. Hovedkvarteret for den europæiske Mission vil snart blive flyttet ind i en udmærket Bygning, som vender Forsiden mod den smukke Plantage, „Edge Lane Park", i Liverpool. I Forbindelse med Opførelsen af disse Forsamlingshuse ude i Verden, bør det særlig bemærkes, at vore Ældster, som virke i Missionens Tjeneste have været villige til at tage Værktøj i Haand, og saaledes bruge deres legemlige Kræfter til at opføre disse Bygninger uden at erholde nogen Betaling for deres Arbejde. Dette har tjent til at forøge de lokale Helliges Kærlighed til dem, og har sat dem i højere Agtelse hos Udenforstaaende, der paa den Maade blive overtydede om, at de gjorde det uden nogen som helst Godtgørelse, og paa samme Tid udrede deres egne Udgifter for Livets Ophold. Bygningen i Tahiti blev saaledes udelukkende opført af vore Missionærer, og anses som en af de bedste Bygninger i Papeete. Da den amerikanske Konsul i nævnte By udtalte et Ønske om, at faa Missionærerne til at opføre en ny Konsulat-Bygning, gjorde straks en af Ældsterne en Tegning for en saadan, og denne blev ogsaa antaget af Regeringen.

I det forløbne Aar er Virksomheden i Kirkens Skoler bleven meget udvidet, og Kirken har betalt større Summer i den Retning, end Tilfældet har været, siden Kirkens Skoler først bleve oprettede. Hensigten med disse Skoler er at give vore unge Folk Lejlighed til at erholde en grundig Undervisning om Evangeliets Principper, samt for at indprente i deres Hjærter den sande Kærlighed for Evangeliet, som lærer dem at elske Dyd og Retskaffenhed, og paa samme Tid give Børnene i disse Skoler en grundig Højskoleundervisning, og i nogle af dem berede dem til at tage højere Studier i vor Stats Universitet, eller i et eller andet Universitet udenfor Staten, om saa er, at Studenterne ønske at uddanne sig i een eller anden professionel Henseende. Vi ere af den Mening, at

mange, som gaa til Østen for at studere, kunde erholde en lige saa god Undervisning, om ikke bedre, i vore Uddannelsesanstalter her hjemme. Vi føle os meget tilfredse med det gode Arbejde, som udføres i vore Kirkeskoler, og med den Understøttelse, som Folket yder dem.

Vore Missionærer have arbejdet med megen Nidkærhed for Sandhedens Udbredelse. Præsidenterne over de forskellige Missioner have et vaagent Øje over Missionærerne og ordner deres Virksomhed paa en systematisk Maade, saaledes at ethvert Sted bliver besøgt, og at alle faa Lejlighed til at høre Evangeliets frelsende Principper. Ældsterne have visselig virket med Utrætteligheb for Værkets Forfremmelse paa Jorden til vor Guds Navns Ære. Frugterne af deres Arbejde er meget tilfredsstillende, thi et stort Antal er bleven tillagt Kirken ved Daab. Antallet af Bøger og Skrifter, som ere blevne udspredte iblandt Folket, overgaar alle tidligere Aars Omsætninger. Mormons Bog, der fornylig er bleven trykt i det tyrkiske Sprog, bliver nu fordelt iblandt Sultanens Undersaatter. Ligeledes vil en Oversættelse af samme Bog om en kort Tid udkomme i det japanesiske Sprog. Tidsskrifter ere blevne udgivne i flere forskellige Missioner og have vundet en stor Udbredelse. Visse Missionspræsidenter ønske at trykke Tidsskrifter i Stedet for de almindelige Traktater, som hidtil ere blevne udgivne; og eftersom disse jo ville udkomme til visse bestemte Tider, kunde Folket derved faa Meddelelse om nye Spørgsmaal, som kunde opkomme under Ældsternes Erfaringer, saa vel som Forklaring om Kirkens Principper. En saadan Plan har vort Bifald, da vi tro, at den vil tjene til stort Gavn. Vi kunne ved denne Lejlighed ikke undlade at rose de Hellige for deres forenede Virksomhed og Troskab i det forløbne Aar. Den stadige Forøgelse af Tiende udviser en voksende Kærlighed for Evangeliet. Det store Antal, som stadigt flokker til Templerne, bære ligeledes Vidnesbyrd om, at Troen paa de af Herren aabenbarede Sandheds-Principper vokser i de Helliges Hjærter.

De mange vulkanske Udbrud samt Jordskælv og Oversvømmelser, der have fundet Sted i det hensvundne Aar, ere Tegn, som Frelseren erklærede skulle gaa forud for hans anden Tilkommelse. Uagtet han sagde, at hans Tilkommelse skulde komme som en Tyv om Natten, saa var der dog visse Tegn, der skulde bebude hans Komme ligesaa sikkert, som de med Knopper udspringende Træer bebude, at Sommeren er nær. De Vise og Forstandige ville lægge Mærke til Tidernes Tegn, at de ikke blive overraskede ved Herrens Komme. Evangeliets Forkyndelse for de Fattige overalt paa Jorden, som et Vidnesbyrd for alle Folk, er et af de store Tegn henhørende til Herrens Komme.

Kirkens indre Forhold i Zions forskellige Stave ere meget tilfredsstillende, idet en fremadskridende Tendens har vist sig allevegne. Et Antal nye Wards og Grene af Kirken ere blevne organiserede gennem Aarets

Løb, iblandt hvilke vi ville nævne det 24de Ward i Salt Lake City, Turner Ward i Bannock Stav, Murray andet Ward i Granite Stav, Lost River Ward i Idaho, en Gren i Tombstone, Arizona, og Delingen af Smithfield, Cache Dalen, i to Wards. I det hensvundne Aar have ligeledes et stort Antal fremragende Brødre og Søstre forladt os for at forene sig med den store Majoritet paa den anden Side af Sløret. Iblandt disse ville vi nævne Apostel M. W. Merrill, Præsident Jesse N. Smith af Snowflake Stav, Joseph Morrell af Cache Stav, Charles N. Card af Alberta, Canada og Raadgiver Samuel Francis af Morgan Stav. Ligeledes kunne vi omtale den dødelige Afgang af flere velkendte Personer saasom Ældste Robert Gardner, af Pine Valley, William Farrer, af Provo; og Moses F. Farnsworth af Manti Tempel; samt Joseph G. Jones og Ebenezer Beesley, Pioner-Musikere, og Homer Duncan, en af Kirkens ældste Medlemmer.

Af Søstre, som have forladt os, kunne nævnes Mary H. Snow, (Enke efter Præsident Lorenzo Snow), Sarah D. Woodruff (Enke efter Præsident Wilford Woodruff), Hannah M. L. Smith, (Enke efter George A. Smith), samt Poetinden Emily H. Woodmansee og mange andre, hvis Navne udelades af Mangel paa Plads.

Til Slutning ville vi oprigtigt nedbede Herrens bedste Velsignelser over de Sidste Dages Hellige i det kommende Aar. Maa de vedblivende gøre Fremgang i alt, som er godt, saavel i aandelig som i timelig Henseende, og maa de i al deres Lykke og Fremgang stedse erindre, at give Herren Æren, da han er den gode Giver af alt. Vi ønske vort Folk en glædelig Jul og et godt og velsignelsesrigt Nytaar.

Eders Brødre i Evangeliet

Joseph F. Smith. John R. Winder. Anthon H. Lund.

Notitser.

Dødsfald. I Draper, Utah, afgik ved Døden den 8. December 1906 Ældste Niels Mikkelsen, som var født paa Mols i April 1841 og blev døbt 1879. Han emigrerede til Utah 1881 og virkede som Missionær i Aarhus Konference fra Juli 1903 til Maj 1905. Han var trofast i sin Pagt og i Udførelsen af sine Pligter til sin Død, og har en Søn, der nu virker som Missionær i Norge.

En Lommebog for Missionærerne og andre Vedkommende er fornylig udkommet fra Pressen, og vi haabe, at den maa findes at være, hvad dens

Bestemmelse er, nemlig en Hjælp, en aandelig og timelig Vejviser for Ældsterne i Udførelsen af deres forskellige Pligter; en altid tilstedeværende Raadgiver og Tilskynder til Virksomhed i Herrens Gerning. Vi haabe, den straks maa komme i hver Ældstes Besiddelse i den skandinaviske Mission, og saa vidt mulig altid være ved Haanden og benyttes, naar nogle faa Minutter haves tilovers for dens Gennemlæsning.

Mærk! Af Mangel paa Plads nødes vi til at forbigaa en Artikel skreven af Præsident Heber J. Grant i »Millennial Star«, hvilken fremstiller et Tilbageblik over det under hans Præsidium udførte Arbejde i den evropæiske Mission i de sidste tre Aar. Vi have andet godt, som vi ligeledes ønskede at give Plads i dette Nummer, men som af samme Grund maa vente til næste Gang.

Ønskes nogle Eksemplarer af Nr. 2 — 1906; Stjernens Kontor.

Al Visdom kommer fra Herren og er hos ham evindelig.

Hvo kan udtælle Havets Sand og Regnens Draaber og Verdens Dage? (Sirak.)

Missionærernes Rapport for December 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Stifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	20	2189	395	1859	827	92			
Anders P. Nielsen	Aarhus	21	4824	531	3780	900	98	3	4	1
Niels L. Lund	København	25	6497	328	4584	665	56	4	1	3
Adolph M. Nielsen	Bergen	17	3940	420	2366	382	46			2
Søren Rasmussen	Kristiania	26	5989	668	5156	1100	129	1		1
Mathias J. Benson	Trondhjem	23	549	291	447	276	43			
Totalsum for Missionen		132	23988	2633	18192	4150	464	8	5	7

Indhold:

Mormon-Problemet 17
Sankt Pauli Levnedsløb 21
Redaktionelt:
Hilsen til Missionærerne og de Hellige i Europa 24
Forflyttelse 25
Hilsen fra Kirkens øverste Præsidentskab 26
Notitser 31
Missionærernes Rapport 32

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København M.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).